

Den ärorika, venerabla och synnerligen prestigefyllda Släktfejden avgjordes i lördags. I årets upplaga stod Stefan och Molly Bredell som guldmedaljörer. Finalen blev en rafflande och psykologisk thrillerhistoria där far och son Kulti slutligen brottades ner med siffrorna 7-8 i häcken. Dock är det föga troligt att tävlingen kommer att bli hågkommen för den skull. Snarare spelade det varma mötet mellan människor en betydligt större roll än vilka som vann, givetvis förenat med fröjdens sinnliga lek som här visade sitt ansikte i form av en boll. I sammanhang som denna jordfästs nämligen företeelser såsom elitism och förbittring under Lucifers mörka djävulsgravar till förmån för en tennisfest utan dess like. Och hela detta galej utspelade sig i ett snöbeklätt Enskede den 7 och 8 januari 2011.

De trefaldiga mästarna Jasmin och Amar Galijasevic valde denna gång att avstå från spel med anledning av faderns klena och trasiga rygg som gick sönder under fjolårets final. Det spekulerades emellertid i att de saknade mod att delta. Tyvärr har det inte gått att nå dem för en kommentar.

Trots deras frånvaro i turneringen fanns en hel radda av mycket skickliga par, dels namnkunniga lirare som setts på lottningen tidigare och dels ett gäng debutanter, exempelvis Brikell, Hasselqvist, Ringholm, Slavic och Mattsson.

Intresset var i år oerhört stort, såväl deltagarmässigt som publikmässigt. Arrangören Jonas Fahlbeck kunde stolt visa upp ett väl genomfört arbete. Just kombinationen mellan spel och läktarexpertis gjorde tillställningen till en enastående succé. Tävlingen i sig var därtill väldigt kamratlig och familjär emellan parterna. Självklart skönjdes tårar och heta känslor då och då. Sådant hör helt enkelt till. Men någon ovänlig ton existerade inte i särskilt stor utsträckning. Gnäll, invektiv, svordomar eller könsord hördes knappt överhuvudtaget. Vi fick heller inte se några knäckta racketar. Marcus Christensson deltog visserligen inte. I sina bästa stunder får den karln nämligen John McEnroe att framstå som en kolugn, sansad och alldeles hyvens kille.

Som åskådare fick man se flera roliga matcher och en härlig blandning av karaktärer – alltifrån hurtiga sportfånar till mer avspända konstnärssjälsdrömmande figurer som troligtvis levde upp till baron Coubertains devis: det viktigaste är inte att vinna utan att kämpa väl.

Sammantaget var underhållningsvärdet och dramatiken på den allra högsta av nivåer. Man fick bland annat skåda Tomas Schöldstens udda strategiska drag till sambon Jenny Henrikssons förskräckelse (antagligen fick han stryk när de kom hem), Stefan Bredells inbitna coachsnack till dottern Molly (gubben Bredell såg rätt sliten och tung ut emellanåt medan Molly var uppklädd och nyfixad i nyllet), Annelies imponerande fotarbete både på och utanför banan (blir hon aldrig trött?), Arvid Ödmanns kritiska inställning till farsans trärack från 70-talet (med all sannolikhet lär vi se den spaden igen i Johan Ödmanns hand), Tony Reinvalds brinnande engagemang framme vid nätet (tror inte att han missade en enda volley), Adam Reinvalds som lirade mot sin vilja då den tidigare tvingade hem honom från fjällen på grund av Släktfejden (gissningsvis fick Adam en Iphone som en form av muta), Bosse Ringholm och hans svärson som skrällde i loserklassen genom att nå final (upp till kamp, för fan!), Malin Hidesäters offensiva förfaringssätt som satte myror i skallen på sonen Melvin (hon hoppade in som ersättare istället för Melvins ordinarie partner, hans bror, som dessvärre blev tvungen att avvika på grund av en röjfest inne i stan) och Thomas och Adam Kultis svåra kamp mot sjukdomen, tarmkatarren som höll på att bli deras död i semifinalen (obekräftade rykten spreds dessutom att Adam Kulti hade festat till ordentligt med kvinnfolk och sprit kvällen innan).

När det blev dags för final var publiktrycket så pass massivt att det förelåg en viss risk att hela läktarräcket skulle tappa fästet och därmed dåna ner på banan där striden mellan Bredell och Kult utspelades. Här visades krigsdramatik i högsta grad; långa bolldueller, ett kopiöst kutande, gummitecken från bägge håll och ett par smashar från Adam Kultis racket som hamnade i skynket . Till slut växlade Bredellfamiljen upp till femman och gjorde ett ryck i rätt riktning vilket bidrog till vinst, 8-7. Publiken exploderade fullständigt, och en och annan satte troligtvis cidern i halsen, den dryck som Stefan Bredells käraste sprang runt och försåg åskådarna med.

Turneringen följdes av en fest där femtiosex personer deltog, vilket är rekord i släktfejdens korta historia. Priser delades ut, värden Jonas nämnde ett par ord till församlingen, det åts och det dracks och knattarna skuttade runt fulla av energi.

Släktfejden kommer tillbaka nästa år i vanlig ordning, förhoppningsvis med en del sensationsväckande händelser.

Leif William Ekelöf